

La precocitat i la capacitat per avançar-se als temps han caracteritzat sempre la trajectòria de Valentina R. Cinto. El 1941, només amb setze anys, va aprovar les oposicions per esdevenir membre del Cos de Comptadors de la Hisenda Pública: **“La meva família procedeix de l’Aragó i els meus pares sempre em van animar a estudiar i fer-me un futur per mi mateixa. D’aquesta manera, un cop m’hagués casat podria escollir entre continuar amb la meva activitat professional o bé dedicar-me de ple a la família. Jo des de sempre em vaig interessar pels números. La meva etapa de formació acadèmica va coincidir amb l’esclat de la Guerra Civil, però va ser un temps d’incertesa, ja que no sabem si els estudis que havíem començat serien vàlids quan acabés l’enfrontament armat. Tot i així, la meva mare em va instar perquè seguís amb la formació, ja que, en cas que la titulació esdevingués inservible amb el canvi polític, sempre la podria aprofitar com una educació inicial. Efectivament, vaig haver de tornar-me a examinar, però els coneixements adquirits em van ser molt útils.”** El dinamisme i les inquietuds professionals de la Valentina es van manifestar d’una manera primerenca: **“Als catorze anys, quan encara estudiava a l’Escola d’Alts Estudis Mercantils, vaig veure, juntament amb uns companys, un anunci on una empresa demanava un cap de comptabilitat. Tots plegats ens hi vam presentar i hi vam fer les proves. Jo vaig estar designada per ocupar aquest càrrec i el vaig compaginar amb la meva formació.”**

Quan va acabar aquests estudis inicials, es va plantejar obtenir una plaça en la Hisenda pública per tal de gaudir d’una certa estabilitat: **“Vaig assabentar-me de la convocatòria d’oposicions d’una manera casual. Eren les primeres després de la Guerra Civil, i hi participaven molts opositors per poques places. No les havia preparades, però tant la meva família com jo vam pensar que seria una oportunitat per veure quins n’eren els mecanismes i el tipus de proves, que van resultar molt més assequibles del que no em pensava. Les vaig aprovar i em van destinar a Girona.”** D’aquesta manera, Valentina Cinto, amb només setze anys, va ser nomenada, a més, per a diversos càrrecs en altres organismes oficials. Un any després la van destinar finalment a Barcelona, on va continuar amb la seva formació acadèmica fins assolir la titulació d’intendent mercantil. Com a prova de la seva vàlua i capacitat professionals, va ser nomenada ajudant d’Apolinar Corredor, catedràtic de l’Escola de Comerç, tot just després d’haver acabat els seus estudis amb 21 anys. La mort del professor Corredor va comportar que es fes càrrec d’impartir les matèries Banca i borsa, d’una banda, i Organització i administració d’empreses, de l’altra, activitat que va abandonar per motius personals. El fet d’haver estat una dona avançada a la seva època és considerat com a anecdòtic per aquesta economista: **“Crec que les possibilitats de formació i desenvolupament professionals de les noies de la meva generació depenien de l’àmbit familiar. Jo puc dir que mai no he tingut cap problema pel fet de ser dona i que m’he sentit sempre tractada amb igualtat de condicions.”** L’any 1977 ingressava en el Cos Especial de Gestió de la Hisenda Pública, del qual actualment és jubilada.

La seva trajectòria com a assessora en el sector privat va començar d’una forma totalment casual: **“Per motius personals vaig demanar l’excedència en el meu càrrec públic. Aleshores pensava que em centraria en la**

família. No obstant això, progressivament m’anaven arribant encàrrecs d’empresaris perquè m’ocupés d’assessorar la gestió fiscal i comptable de les seves empreses, així que finalment vaig decidir obrir el meu propi despatx.”

La Valentina pertany al Col·legi de Titulars Mercantils, amb el número 193 d’inscripció, i al Col·legi d’Economistes amb el número 161. Evidentment, el pas del temps ha fet que aquesta numeració es redueixi de manera considerable, i en aquests moments deu ser un dels col·legiats de més antiguitat d’ambdós col·lectius. El 1976 va ingressar a l’Institut de Censors de Comptes amb el número de Roac 02420. Va formar part de la Junta de Govern del Col·legi Oficial d’Economistes, amb el càrrec de tesorera, durant catorze anys. El 1971 des de Madrid li van atorgar una Menció Honorífica del Col·legi Nacional d’Economistes, i també ha rebut la Placa d’Honor de l’Il·lustre Col·legi Oficial de Titulars Mercantils i Empresarials de Barcelona, en commemoració de les seves noces d’or amb la corporació. El Col·legi d’Economistes de Catalunya li ha lliurat, amb motiu del seu vint-i-cinquè aniversari, un diploma per haver estat un dels fundadors d’aquesta institució.

L’activitat de la Valentina s’adreça exclusivament al món de l’empresa en les vessants comptable i fiscal. Ha arribat a col·laborar amb unes 250 firmes tot i que **“actualment només n’assessoro 130, perquè vaig considerar que havia d’aflixar una mica el ritme de feina. El meu treball és totalment personal. Tinc una relació de confiança molt estreta amb els clients i puc dir que som amics. No m’he plantejat deixar la meva activitat, perquè em sento tan ben tractada i valorada, que em serà difícil prendre la decisió de jubilar-me.”**

L’arribada de les successives reformes fiscals que han canviat el panorama fiscal de l’Estat espanyol no han comportat cap tipus d’entrebanc a la seva tasca: **“Ens hem hagut d’adaptar a les reformes a mida que anaven apareixent. Per a fer-ho, només ha calgut un esforç suplementari i la capacitat per canviar la teva perspectiva de l’assessorament. He tingut la sort de treballar tant al sector públic com al privat, per la qual cosa comprenc les problemàtiques d’ambdós. Per aquesta causa, sempre he optat per un màxim rigor en l’aplicació de la normativa vigent, conjugant-lo amb la rendibilitat fiscal dels meus clients.”** La tasca de l’assessor com a mitjancer entre l’Administració i els empresaris ha estat molt important: **“Els assessors coneixem amb profunditat la normativa i podem optimitzar la fiscalitat dels nostres clients, dins el marc de la legalitat. Aquesta funció és profitosa tant per a l’empresari com per a la Hisenda pública, ja que el primer sap que assoleix la situació fiscal més satisfactòria d’acord amb la legalitat mentre que el segon comprova el rigor i professionalitat de la nostra feina.”**

Valentina R. Cinto Labay ha sabut transmetre un marcat caràcter personal a la seva empresa, la qual cosa fa impossible la delegació de la direcció del gabinet a un altre professional: **“El despatx no tindrà continuïtat el dia que decideixi tancar-lo, perquè els meus familiars es dediquen a altres activitats i no crec que es pogués deixar en mans de tercers, atès que els meus clients confien en mi d’una manera molt personal. Així, doncs, va començar i acabarà amb mi.”**

Valentina R. Cinto - Barcelona (Barcelonès)

“Per adaptar-se a les reformes a mida que van apareixent, només cal un esforç suplementari i la capacitat per canviar la perspectiva de l’assessorament”